A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2020. december 3.*

„Előzetes döntéshozatal – EUMSZ 56. cikk – Alkalmazhatóság – Tisztán belső jogi helyzet – 2000/31/EK irányelv – A 2. cikk a) pontja – Az »információs társadalommal összefüggő szolgáltatások« fogalma – A 3. cikk (2) és (4) bekezdése – 4. cikk – Alkalmazhatóság – 2006/123/EK irányelv – Szolgáltatások – III. fejezet (A szolgáltatók letelepedésének szabadsága) és IV. fejezet (A szolgáltatások szabad mozgása) – Alkalmazhatóság – 9. és 10. cikk – (EU) 2015/1535 irányelv – Az 1. cikk (1) bekezdésének e) és f) pontja – A »szolgáltatásokra vonatkozó szabály« fogalma – A »műszaki szabály« fogalma – Az 5. cikk (1) bekezdése – Az előzetes közlés hiánya – Érvényesíthetőség – A város egyik pontjáról egy másikra eljutni kívánó személyeknek az engedéllyel rendelkező taxisofőrökkel egy okostelefonos alkalmazás segítségével történő összekapcsolásából álló tevékenység – Minősítés – E tevékenységet előzetes engedélyezési rendszernek alárendelő nemzeti szabályozás”

A C-62/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunalul București (bukaresti törvényszék, Románia) a Bírósághoz 2019. január 29-én érkezett, 2018. december 14-i határozatával terjesztett elő

a **Star Taxi App SRL**

és

az **Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul Bucuregaardti prin Primar General**,

a **Consiliul General al Municipiului Bucure Infopaqti**

között,

az **IB**,

a **Camera Națională a Taximetriștilor din România**,

a **D’Artex Star SRL**,

az **Auto Cobălcescu SRL**,

a **Cristaxi Service SRL**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

* Az eljárás nyelve: román.

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: M. Vilaras tanácselnök, N. Piçarra, D. Šváby (előadó), S. Rodin és K. Jürimäe bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: R. Șereș tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Star Taxi App SRL képviseletében kezdetben: C. Băcanu, később: G. C. A. avocați,

– az Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General képviseletében M. Teodorescu, meghatalmazotti minőségben,

– a holland kormány képviseletében M. Bulterman és J. M. Hoogveld, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében S. L. Kalėda, L. Malferrari, L. Nicolae és Y. G. Marinova, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. szeptember 10-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 56. cikk, az 1998. július 20-i 98/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 1998. L 217., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 21. kötet, 8. o.) módosított, a műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1998. L 217., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 21. kötet, 8. o.; a továbbiakban: 98/34 irányelv) 1. cikke 2. pontjának, a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Elektronikus kereskedelemről szóló irányelv) (HL 2000. L 178., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 25. kötet, 399. o.) 2. cikke a) pontjának, 3. cikke (2) és (4) bekezdésének és 4. cikkének, a belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 376., 36. o.; helyesbítés: HL 2014. L 287., 33. o.) 9., 10. és 16. cikkének, valamint a műszaki szabályokkal és az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokra vonatkozó szabályokkal kapcsolatos információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 2015. szeptember 9-i (EU) 2015/1535 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 241., 1. o.) 5. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Star Taxi App SRL és az Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General (Bukarest önkormányzatának területi közigazgatási egysége, Románia, a továbbiakban: Bukarest főváros önkormányzata) és a Consiliul General al Municipiului București (Bukarest főváros közgyűlése) között egy olyan szabályozás tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amely a város egyik pontjáról annak valamely másik pontjára eljutni kívánó személyeknek az engedéllyel rendelkező taxisofőrökkel egy okostelefonos alkalmazás segítségével történő összekapcsolásából álló tevékenység gyakorlását előzetes engedély beszerzéséhez köti.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 98/34 irányelv

3 A 2015/1535 irányelv 2015. október 7-i hatállyal hatályon kívül helyezte a 98/34 irányelvet, és annak helyébe lépett, és az ez utóbbira történő hivatkozásokat ettől kezdve a 2015/1535 irányelvre történő hivatkozásoknak kell tekinteni, annak 10. cikkének második bekezdése értelmében.

4 Közelebbről, a 98/34 irányelv 1. cikke első bekezdése 2. pontjának helyébe, azonos szöveggel, a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja lépett.

A 2000/31 irányelv

5 A 2000/31 irányelv 2. cikkének a) pontja úgy határozza meg az „információs társadalommal összefüggő szolgáltatások[at]”, mint „az [a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja] szerinti szolgáltatásokat”.

6 A 2000/31 irányelv 3. cikkének (2) és (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(2) A tagállamok nem korlátozhatják a szabályozott területtel összefüggő okokból az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások másik tagállamból történő nyújtásának szabadságát.

[…]

(4) A tagállamok tehetnek a (2) bekezdéstől történő eltérésre irányuló intézkedéseket egy adott, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás tekintetében, ha a következő feltételek teljesülnek:

a) az intézkedések:
   i. a következő okok egyike miatt szükségesek:
      – közrend, különösen a bűncselekmények megelőzése, nyomozása, felderítése és üldözése, ideértve a kiskorúak védelmét és a faji, nemi, vallási vagy nemzeti alapú bármilyen gyűlöletre uszítás és az egyének emberi méltóságának megsértése elleni harcot,
      – közegészség-védelem;
      – közbiztonság, ideértve a nemzetbiztonsági és honvédelmi érdekek védelmét;
      – a fogyasztók védelme, ideértve a befektetők védelmét is;
   ii. egy olyan, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás ellen irányul, amely az i. alpontban említett célokat sérti, vagy e célokat komolyan és súlyosan veszélyezteti;
   iii. az említett célokkal arányos;

b) a szóban forgó intézkedés meghozatala előtt és a bírósági eljárás sérelme nélkül, ideértve az előzetes eljárásokat és a bűnügyi nyomozás keretében végrehajtott intézkedéseket, a tagállam:
   – felkérte az (1) bekezdésben említett tagállamot, hogy intézkedjen, és az utóbbi ezt nem tette meg, vagy az intézkedések nem voltak megfelelőek,

– közölte a Bizottsággal és az (1) bekezdésben említett tagállammal, hogy ilyen intézkedést szándékozik tenni.”

7 Ezen irányelv 4. cikke értelmében:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó szolgáltató tevékenységének megkezdése, illetve folytatása ne lehessen előzetes engedélyezéshez vagy bármilyen ezzel azonos hatású követelményhez köthető.

(2) Az (1) bekezdés nem érinti az olyan engedélyezési rendszereket, amelyek nem kifejezetten és kizárólagosan az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokra irányulnak, illetve amelyek a távközlési szolgáltatások terén az általános felhatalmazásokra és az egyedi engedélyekre vonatkozó közös szabályozási keretről szóló, 1997. április 10-i 97/13/EK európai parlamenti és tanács irányelv [HL 1997. L 117., 15. o.] hatálya alá tartoznak.”

A 2006/123 irányelv

8 A 2006/123 irányelv (21) preambulumbekezdése kimondja:

„A közlekedési szolgáltatások – beleértve a városi közlekedést, a taxikat és a betegszállító járműveket, valamint a kikötői szolgáltatásokat – nem tartoznak az irányelv hatálya alá.”

9 Ezen irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontja úgy rendelkezik, hogy az irányelv nem alkalmazandó a közlekedés területén nyújtott, az EK-Szerződés harmadik része V. címének, jelenleg az EUM-Szerződés harmadik része VI. címének hatálya alá tartozó szolgáltatásokra, beleértve a kikötői szolgáltatásokat.

10 Az említett rendelet 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha ezen irányelv rendelkezései más közösségi jogi aktus olyan rendelkezésével ütköznek, amelyek egy adott szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságnak vagy egy szolgáltatási tevékenység gyakorlásának meghatározott kérdéseit szabályozzák adott területeken vagy szakmákban, akkor az adott területek és szakmák vonatkozásában a más közösségi jogi aktus rendelkezései érvényesek és alkalmazandók. Ide tartoznak a következők:

a) [a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló, 1996. december 16-i 96/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1997. L 18., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 2. kötet, 431. o.)];

b) [a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendeletnek az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel (HL 1997., L 28., 1. o.) módosított és naprakésszé tett változata];

c) a tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 1989. október 3-i 89/552/EGK tanácsi irányelv [(HL 1989. L 298., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 224. o.)];

d) [a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2005. L 255., 22. o.)].”

11 A 2006/123 irányelv 4. cikkének 1. pontja a „szolgáltatás” fogalmát úgy határozza meg, mint az [EUMSZ 57. cikkben] említett, rendszerint díjazás ellenében nyújtott bármely önálló gazdasági tevékenységet.

12 Ezen irányelvnek „A szolgáltatók letelepedésének szabadsága” című III. fejezete tartalmazza az irányelv 9–15. cikkét. Az említett irányelv 9. cikke kimondja:

„(1) A tagállamok a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot, illetve annak gyakorlását nem kötik engedélyezési rendszerhez, kivéve az alábbi feltételek teljesülése esetén:

a) az engedélyezési rendszer nem alkalmaz hátrányos megkülönböztetést az érintett szolgáltatóval szemben;

b) az engedélyezési rendszert a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá;

c) a kitűzött cél kevésbé korlátozó intézkedés útján nem valósítható meg, különösen azért, mert az utólagos ellenőrzésre túl későn kerülne sor ahhoz, hogy az valóban hatékony legyen.

(2) A 39. cikk (1) bekezdésében említett jelentésben a tagállamok megjelölik engedélyezési rendszereiket, és megindokolják az e cikk (1) bekezdésével való összeegyeztethetőségüket.

(3) Ez a szakasz nem alkalmazható az engedélyezési rendszerek olyan elemeire, amelyeket közvetlenül vagy közvetetten más közösségi eszközök szabályoznak.”

13 A 2006/123 irányelv 10. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) Az engedélyezési rendszereknek olyan feltételeken kell alapulniuk, amelyek megakadályozzák az illetékes hatóságokat abban, hogy vizsgálati jogkörüket önkényesen alkalmazzák.

(2) Az (1) bekezdésben említett feltételek:

a) megkülönböztetésmentesek;

b) azokat a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá;

c) arányosak a közérdekhez kapcsolódó céllal;

d) világosak és egyértelműek;

e) objektívek;

f) előzetesen nyilvánosságra hozták azokat;

g) átláthatók és hozzáférhetők.”

14 Ezen irányelvnek a szolgáltatások szabad mozgására vonatkozó IV. fejezetében található a 16. cikk, amely a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok tiszteletben tartják a szolgáltatók jogát, hogy szolgáltatást nyújthassanak a letelepedési helyük szerinti tagállamtól eltérő tagállamban.

A szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam saját területén biztosítja a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot és a szolgáltatási tevékenység szabad gyakorlását.

A tagállamok saját területükön nem köthetik a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot, vagy annak gyakorlását olyan követelményekhez, amelyek nem tartják tiszteletben a következő alapelveket:

a) hátrányos megkülönböztetés tilalma: a követelmény sem közvetlenül, sem közvetve nem lehet megkülönböztető [helyesen: hátrányosan megkülönböztető] az állampolgárság, illetve jogi személyek esetén a letelepedés helye szerinti tagállam tekintetében;

b) szükségesség: a követelménynek közrendi, közbiztonsági, közegészségügyi és környezetvédelmi szempontból indokoltnak kell lennie;

c) arányosság: a követelménynek alkalmasnak kell lennie a kitűzött cél elérésének biztosítására, és nem haladhatja meg a cél eléréséhez szükséges mértéket.

(2) A tagállamok nem korlátozhatják a más tagállamban letelepedett szolgáltatók szolgáltatásnyújtásának szabadságát az alábbi követelmények bármelyikének előírásával:

a) a szolgáltató azon kötelezettsége, hogy telephellyel rendelkezzen az adott tagállam területén;

b) a szolgáltató kötelezettsége, hogy engedélyt szerezzen az adott tagállam illetékes hatóságaitól – beleértve az adott állam területén való nyilvántartásba vételt vagy szakmai szervezetbe vagy testületbe való felvételt – kivéve az ezen irányelv vagy más közösségi jogszabály által meghatározott esetekben;

c) bizonyos formájú vagy típusú infrastruktúrának az adott állam területén való létrehozása tekintetében a szolgáltatót érintő tilalom, beleértve az irodát vagy helyiségeket, amelyekre a szolgáltatónak az adott szolgáltatás nyújtásához szüksége van;

d) olyan sajátos szerződéses megállapodások alkalmazása a szolgáltató és a szolgáltatás igénybevevője között, amelyek megakadályozzák vagy korlátozzák az önálló vállalkozók általi szolgáltatásnyújtást;

e) a szolgáltató azon kötelezettsége, hogy rendelkezzen a tagállam illetékes hatósága által kiállított, a szolgáltatási tevékenység gyakorlásához szükséges azonosító dokumentummal;

f) a szolgáltatás szerves részét képező felszerelések és anyagok használatát érintő követelmények, kivéve a munkahelyi egészségvédelem és biztonság szempontjából szükséges követelményeket;

g) a 19. cikkben említett, a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó korlátozások.”

A 2015/1535 irányelv

15 A 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b), e) és f) pontja a következőket mondja ki:

„(1) Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

[…]

b) »szolgáltatás«: az információs társadalom bármely szolgáltatása, azaz bármely, általában térítés ellenében, távolról, elektronikus úton és a szolgáltatást igénybe vevő egyéni kérelmére nyújtott szolgáltatás.

E fogalommeghatározás alkalmazásában:
i. »távolról« azt jelenti, hogy a szolgáltatást a felek egyidejű jelenléte nélkül nyújtják;

ii. »elektronikus úton« azt jelenti, hogy a szolgáltatás kezdőpontjától való elküldése és célállomásán való fogadása adatok feldolgozására (beleértve a digitális tömörítést is) és tárolására szolgáló elektronikus berendezés útján történik, valamint annak elküldése, továbbítása és vétele teljes egészében vezetéken, rádión, optikai vagy egyéb elektromágneses eszköz útján történik;
iii. »a szolgáltatást igénybe vevő egyéni kérelmére« azt jelenti, hogy az adatok továbbításával nyújtott szolgáltatás egyéni kérelemre történik.

[…]

e) »szolgáltatásokra vonatkozó szabály«: a b) pont értelmében vett szolgáltatási tevékenységek megkezdésére és végzésére vonatkozó általános jellegű követelmény, különösen a szolgáltatóra, a szolgáltatásokra és a szolgáltatást igénybe vevőre vonatkozó rendelkezések, ide nem értve az olyan szabályokat, amelyek nem kifejezetten az említett pontban meghatározott szolgáltatásokra vonatkoznak.

E fogalommeghatározás alkalmazásában:
i. valamely szabályt kifejezetten az információs társadalom szolgáltatásaira irányulónak kell tekinteni, ha figyelembe véve az indokolását és a rendelkező részét, annak összes vagy néhány egyedi intézkedésének kifejezett célja és tárgya az ilyen szolgáltatások kifejezett és célzott módon történő szabályozása;
ii. valamely szabályt nem lehet kifejezetten az információs társadalom szolgáltatásaira irányulónak tekinteni, ha az az ilyen szolgáltatásokat csak hallgatólagos vagy esetleges módon érinti;”

f) »műszaki szabály«: műszaki leírások és más követelmények vagy szolgáltatásokra vonatkozó szabályok, ideértve a vonatkozó közigazgatási rendelkezéseket is, amelyek betartása az értékesítés, a szolgáltatásnyújtás, valamely szolgáltató létrehozása vagy a valamely tagállamban vagy annak nagyobb részén történő használat esetén de jure vagy de facto kötelező, valamint a tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései, kivéve a 7. cikkben foglaltakat, amelyek megtiltják valamely termék gyártását, behozatalát, értékesítését vagy használatát, vagy valamely szolgáltatás nyújtását vagy használatát, illetve valamely szolgáltató létrehozását.

[…]”

16 Ezen irányelv 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 7. cikkre is figyelemmel a tagállamok azonnal közölnek a Bizottsággal minden műszakiszabály-tervezetet, kivéve, ha az csak egy nemzetközi vagy európai szabvány teljes szövegét ülteti át, ebben az esetben a megfelelő szabványra történő hivatkozás is elegendő; a Bizottságot a szabály elfogadása szükségességének indokairól is tájékoztatni kell, amennyiben ezen indokok nem derülnek ki már magából a tervezetből.”

17 Az említett irányelv 10. cikkének második bekezdése értelmében:

„A hatályon kívül helyezett [98/34] irányelvre történő hivatkozásokat ezen irányelvre való hivatkozásnak kell tekinteni és a IV. mellékletben szereplő megfelelési táblázattal összhangban kell értelmezni.”

A román jog

A 38/2003. sz. törvény

18 A 2003. január 20-i Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi şi în regim de închiriere (a taxival és bérautóval végzett személyszállításról szóló, 38/2003. sz. törvény; a *Monitorul Oficial al României*, I. rész, 2003. január 28-i 45. száma) alapügy tényállása idején alkalmazandó változatának 1^ 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„[…]

j) taxidiszpécseri szolgáltatás (a továbbiakban: diszpécseri szolgáltatás): a taxis személyszállítással összefüggő olyan tevékenység, amely telefon vagy más eszközök révén az utas rendeléseinek felvételéből, valamint e rendeléseknek rádió adóvevővel a taxishoz történő közvetítéséből áll”.

19 E törvény 15. cikke előírja:

„(1) A taxidiszpécseri szolgáltatási tevékenység csak az illetékes hatóság által a jelen törvénynek megfelelően kiadott engedéllyel rendelkező jogi személy (a továbbiakban: diszpécserközpont) által, az engedélyben meghatározott hely határain belül gyakorolható.

(2) A taxidiszpécseri szolgáltatásról szóló engedély megszerzéséhez az alábbi dokumentumok szükségesek:

a) a cégnyilvántartás által kibocsátott bejegyzési igazolás másolata;

b) a taxival vagy bérautóval végzett személyszállítási szolgáltatás működtetőjének nyilatkozata arról, hogy a diszpécserközpont rendelkezik a szükséges műszaki eszközökkel, egy rádió adó-vevővel, egy biztonságos rádiófrekvenciával, hatósági engedéllyel rendelkező személyzettel és a szükséges helyiségekkel;

c) a taxi-diszpécserközpont alkalmazottjai részére az illetékes hírközlési hatóság által kiadott rádiókezelői bizonyítványról készített másolat;

d) a hatáskörrel rendelkező hatóság által kiadott rádiófrekvencia-használati engedély

[…]

(5) Az engedéllyel rendelkező taxis személyszállítási szolgáltatásokat nyújtó személyszállítók a jelen törvénynek megfelelően, valamely diszpécserközponttal hátrányos megkülönböztetést nem tartalmazó feltételek mellett megkötött szerződés alapján vehetik igénybe a diszpécserközpontot.

(6) A diszpécseri szolgáltatás kötelező minden olyan engedéllyel rendelkező személyszállító esetében, aki tevékenységét egy adott településen végzi, kivéve azokat a településeket, ahol kevesebb mint száz taxiengedélyt adtak ki vagy ahol ez a szolgáltatás nem kötelező.

[…]

(8) Az engedélyezett személyszállítókkal kötött taxidiszpécseri szolgáltatási szerződéseknek tartalmazniuk kell a felek azon kötelezettségére vonatkozó kikötést, hogy tiszteletben tartják a nyújtott szolgáltatás minőségére és jogszerűségére vonatkozó jogszabályi előírásokat, valamint a közösen megállapított távolsági tarifákat.

(9) A diszpécserközpont által kiszolgált taxik a diszpécseri szolgáltatásra vonatkozó szerződésével összhangban, a személyszállítási szolgáltatást járműkategória szerint egységes vagy differenciált tarifák alkalmazásával nyújthatják.

(10) A diszpécserközpont a hátrányos megkülönböztetést nem tartalmazó feltételek mellett kötött bérleti szerződés alapján az engedéllyel rendelkező személyszállítók számára rendelkezésre bocsátja a taxik felszerelésére szolgáló rádió adóvevőket.”

Az 178/2008. sz. határozat

20 Bukarest főváros területén a taxiszolgáltatásokat a 626/2017. sz. bukaresti fővárosi közgyűlési határozattal módosított, 2008. április 21-i Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 178/2008 privind aprobarea Regulamentului-cadru, a Caietului de sarcini și a contractului de atribuire în gestiune delegată pentru organizarea și executarea serviciului public de transport local în regim de taxi (a helyi taxis személyszállítási szolgáltatás megszervezésének és nyújtásának koncesszióba adására vonatkozó keretrendelet, ajánlattételi dokumentáció és szerződés jóváhagyásáról szóló, 178/2008. sz. bukaresti fővárosi közgyűlési határozat, a továbbiakban: 178/2008. sz. határozat) rendelkezései szabályozzák.

21 Az 178/2008. sz. határozat 1. mellékletének 3. cikke kimondja:

„A 38/2003. sz. törvényben használt és meghatározott fogalmak jelentése a jelen keretrendelet alkalmazásában változatlan, a következők szerint:

[…]

I[1]) bármely más módon nyújtott diszpécseri szolgáltatás: a hatáskörrel rendelkező hatóság engedélyével rendelkező diszpécserközpont által végzett olyan tevékenység, amely számítógépes alkalmazás útján, vagy az engedéllyel rendelkező diszpécserközpont honlapján fogad megrendeléseket az utasoktól, és az utasok megrendeléseit rádió adóvevő segítségével továbbítja a taxisoknak.

I[2]) elektronikus alkalmazás: olyan mobileszközre vagy számítógépre telepített és azon működő szoftver, amely kizárólag az engedéllyel rendelkező diszpécserközponthoz tartozik, és annak nevét viseli.

[…]”

22 E melléklet 21. cikkének szövege a következő:

„(1) Bukarest Önkormányzata területén az engedéllyel rendelkező taxis személyszállítási szolgáltatásokat nyújtó személyszállítók taxidiszpécseri szolgáltatásokat kötelesek igénybe venni; ezeket a szolgáltatásokat kizárólag a taxidiszpécseri szolgáltatások nyújtására Bukarest Önkormányzatának az engedélyek megadására hatáskörrel rendelkező hatósága által megadott engedéllyel rendelkező személyek nyújthatják, biztosítva, hogy az utas a kérelem telefonon vagy más eszközzel – köztük online alkalmazás révén – történő leadásával ezeket a szolgáltatásokat olyan, taxidiszpécseri szolgáltatások nyújtására jogosult személyektől vehesse igénybe; e személyek neve szerepel a taxidiszpécseri szolgáltatások nyújtására vonatkozóan a Bukarest Önkormányzatának az engedélyek megadására hatáskörrel rendelkező hatósága által megadott engedélyben.

[…]

3^1. Bukarest Önkormányzata területén az engedéllyel rendelkező taxis személyszállítási szolgáltatásokat nyújtó személyszállítók taxidiszpécseri szolgáltatást kötelesek igénybe venni; ezeket a szolgáltatásokat kizárólag a taxidiszpécseri szolgáltatások nyújtására Bukarest Önkormányzatának az engedélyek megadására hatáskörrel rendelkező hatósága által megadott engedéllyel rendelkező személyek nyújthatják, biztosítva, hogy az utas a kérelem telefonon vagy más eszközzel (online alkalmazás révén, vagy interneten keresztül) történő leadásával, és e rendeléseket rádió adóvevőn keresztül továbbítják a taxisoknak.”

23 Az említett melléklet 41. cikkének (2^1) bekezdése a következőket írja elő:

„A taxis tevékenység gyakorlása során a taxisofőrök többek között tartózkodni kötelesek a telefonok vagy más mobil eszközök használatától a szállítási szolgáltatás nyújtása alatt.”

24 Ugyanezen melléklet 59. cikkének (6^1) pontja kimondja:

„A 21. cikk (3^1) bekezdésében megállapított kötelezettségek – amelyeket minden hasonló tevékenységre alkalmazni kell – be nem tartása, e tevékenységek gyakorlásának módjától és körülményeitől, valamint attól függetlenül, hogy engedéllyel nem rendelkező sofőrt, vagy személy, illetve személyek csoportjának Bukarest területén belüli szállítására engedéllyel rendelkező taxis személyszállító csatlakoztatását eredményezi, 4500–5000 [román lei, RON (hozzávetőleg 925–1025 euró)] értékű bírsággal sújtható.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

25 A Star Taxi App egy román jog szerint létrejött, bukaresti székhelyű társaság, amely egy olyan, okostelefonra letölthető, a nevét viselő alkalmazást üzemeltet, amely a taxiszolgáltatás igénybevevőit közvetlenül összekapcsolja a taxisofőrökkel.

26 A kérdést előterjesztő bíróság a következőképpen írja le ezen ingyenesen letölthető alkalmazás működését.

27 Ha valaki szeretne a város egyik pontjáról a másikra eljutni, az említett alkalmazás segítségével elvégez egy keresést, amely felkínálja a rendelkezésre álló taxisofőrök listáját, öt vagy hat, különböző gépjárműtípus feltüntetésével, amelyek különböző díjtétellel vehetők igénybe. Az ügyfél kiválaszthat a listáról egy sofőrt a korábban más ügyfelek által adott visszajelzések és értékelő-osztályzatok alapján, emellett joga van az ajánlatot visszautasítani. A Star Taxi App ugyanakkor nem továbbítja a megrendeléseket a taxisofőröknek, és nem ő határozza meg a fuvardíjat, amelyet az utas a fuvar végén közvetlenül a sofőrnek fizet meg.

28 A Star Taxi App e szolgáltatást úgy nyújtja, hogy a szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződéseket közvetlenül a szakmai engedéllyel rendelkező taxisofőrökkel köti meg, anélkül, hogy ő választaná ki őket. E szerződések tárgya abban áll, hogy havi díj megfizetése ellenében e sofőrök rendelkezésére bocsátanak egy „STAR TAXI – sofőr” elnevezésű informatikai alkalmazást, egy olyan okostelefont, amelyre ezt az alkalmazást telepítették, valamint egy korlátozott adatmennyiséggel rendelkező SIM-kártyát. Ezen túlmenően a Star Taxi App a minőséget illetően sem a járművekre, sem a járművezetőkre, sem az utóbbiak magaviseletére vonatkozóan nem gyakorol ellenőrzést.

29 2017. december 19-én Bukarest főváros közgyűlése a 38/2003. sz. törvény alapján elfogadta a 626/2017. sz. határozatot.

30 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság jelzi, hogy ez utóbbi határozat, az 178/2008 határozat 1. melléklete 3. cikkének I^1. és I^2. ponttal való kiegészítésével, kiterjesztette a 38/2003. sz. törvényben meghatározott előzetes engedélyeztetés hatálya alá tartozó „diszpécseri” tevékenység fogalmát az ugyanilyen jellegű, informatikai alkalmazások segítségével végzett tevékenységre. E melléklet

21. cikkének módosításával az említett határozat ezenfelül kötelezővé tette a diszpécser-szolgáltatások használatát az engedéllyel rendelkező személyszállító cégek valamennyi taxija számára. Így e szolgáltatásokat csak az illetékes hatóság által engedélyezett diszpécserközpontok nyújthatják, olyan feltételek mellett, amelyek lehetővé teszik az ügyfél számára, hogy e szolgáltatásokat telefonon vagy más módon igénybe vehesse, beleértve az internethez kapcsolódó olyan alkalmazásokat is, amelyek kötelezően tartalmazzák a diszpécserközpontnak az illetékes hatóság által kiadott engedélyben szereplő nevét. Végül ugyanezen határozat az 178/2008 határozat 59. cikkének (6^1) pontját kiegészítette azzal, hogy e szabályok megsértése ezentúl 4500 és 5000 RON (hozzávetőleg 925 és 1025 euró) közötti bírsággal sújtható.

31 E szabályozás megsértéséért a Star Taxi App-pal szemben 4500 RON (hozzávetőleg 925 euró) bírságot szabtak ki.

32 Mivel úgy véli, hogy tevékenysége az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak minősül, amelyre nem vonatkozik a 2000/31 irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében előírt előzetes engedélyezési rendszer vagy azzal egyenértékű más követelmény, a Star Taxi App előzetes közigazgatási panaszt nyújtott be, amelyben a 626/2017. sz. határozat visszavonását kérte. E panaszt azzal az indokkal utasították el, hogy a vitatott szabályozás elfogadása azért vált szükségessé, mert az engedéllyel nem rendelkező jogalanyoknál leadott megrendelések száma jelentősen megnövekedett, és e szabályozás nem sérti az elektronikus úton történő szolgáltatásnyújtás szabadságát, mivel az csupán egy, a taxis személyszállítási tevékenységgel kapcsolatos közvetítési szolgáltatást szabályoz.

33 A Star Taxi App ezt követően a 626/2017. sz. határozat megsemmisítése iránt keresetet terjesztett a Tribunalul București (bukaresti törvényszék, Románia) elé.

34 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy az előtte folyamatban lévő eljárás tárgyát képező szolgáltatás eltér attól a szolgáltatástól, amely a 2017. december 20-i Asociación Profesional Elite Taxi ítélet (C-434/15, EU:C:2017:981) alapjául szolgáló ügy tárgyát képezte, amely ügyben – jegyzi meg – a Bíróság úgy vélekedett, hogy egy olyan közvetítő szolgáltatást, amelynek az a célja, hogy egy okostelefonos alkalmazás segítségével díjazás ellenében összeköttetést teremtsen a saját gépjárművüket használó, nem hivatásos sofőrök és azon személyek között, akik a város egyik pontjáról a másikra szeretnének eljutni, a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdése d) pontjának értelmében vett olyan „közlekedés területén nyújtott szolgáltatásnak” kell tekinteni, amely általában nem tartozik a szolgáltatásnyújtás szabadságának alkalmazási körébe, közelebbről pedig a 2006/123 irányelv és a 2000/31 irányelv hatálya alá. Az említett ügy tárgyát képező szolgáltatást nyújtó féltől eltérően a Star Taxi App nem a saját gépjárműveiket használó, nem hivatásos sofőrök közül válogat, hanem taxis személyszállítási szolgáltatás végzésére szakmai engedéllyel rendelkező sofőrökkel köt szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződést, nem ő határozza meg a fuvardíjat és azt nem is ő szedi be az ügyféltől, aki azt közvetlenül a taxisofőrnek fizeti meg, ezenfelül nem végez minőség-ellenőrzést sem a gépjárműveket, a sofőröket, illetve ez utóbbiak magaviseletét illetően.

35 Ugyanakkor e bíróságnak kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy a Star Taxi App által nyújtott szolgáltatást „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” kell-e minősíteni, és igenlő válasz esetén, az olyan szabályozás, amely az ilyen szolgáltatás nyújtását előzetes engedélyezési rendszernek veti alá, összeegyeztethető-e a 2000/31 irányelvvel, továbbá azt a 2015/1535 irányelv 5. cikkének megfelelően annak elfogadása előtt közölni kell-e a Bizottsággal.

36 E körülmények között a Tribunalul București (bukaresti törvényszék) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a [98/34 irányelv 1. cikke első bekezdése 2. pontjának és a 2000/31 irányelv 2. cikke a) pontjának] rendelkezéseit – amelyek értelmében az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás a „térítés ellenében, távolról, elektronikus úton és a szolgáltatást igénybe vevő egyéni kérelmére nyújtott szolgáltatás” –, hogy a Star Taxi App által végzetthez (vagyis

elektronikus alkalmazás segítségével az utasoknak közvetlenül a taxisofőrökkel történő összekapcsolásából álló szolgáltatáshoz) hasonló tevékenység az információs társadalommal és az együttműködésen alapuló gazdasággal összefüggő sajátos szolgáltatás (tekintettel arra, hogy a Star Taxi App nem minősül közlekedési szolgáltatónak, mivel nem felel meg a Bíróság által a 2017. december 20-i Asociación Profesional Elite Taxi ítélet [C-434/15, EU:C:2017:981] 39. pontjában az Uber vonatkozásában megvizsgált kritériumoknak)?

2) A 2000/31 irányelv 4. cikkében, a 2006/123 irányelv 9., 10. és 16. cikkében, valamint az EUMSZ 56. cikkben foglalt rendelkezés alapján vonatkozik-e a szolgáltatásnyújtás szabadságának elve a Star Taxi App tevékenységére, ha a Star Taxi App [által nyújtott szolgáltatás] az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak minősül? Amennyiben e kérdésre igenlő választ kell adni, az említett rendelkezésekkel ellentétes-e a [178/2008. sz. határozat 1. melléklete 3. cikkében, 21. cikke (3^1) bekezdésében, 41. cikke (2^1) bekezdésében és 59. cikke (6^1) pontjában foglalt] szabályozáshoz hasonló szabályozás?

3) Abban az esetben, ha a 2000/31 irányelvet alkalmazni kell a Star Taxi App által nyújtott szolgáltatásra, valamely elektronikus szolgáltatás szabad nyújtásának oly módon történő tagállami korlátozása, hogy a szolgáltatást hatósági engedélyhez vagy egyéb engedélyhez kötik, olyan érvényes intézkedésnek minősül-e, amely a [2000/31 irányelv 3. cikke (4) bekezdésének megfelelően az irányelv (2) bekezdése alóli kivételt képezhet]?

4) Ellentétes-e a 2015/1535 irányelv 5. cikkének rendelkezéseivel az, ha a Bizottság előzetes értesítésének mellőzésével fogadnak el egy [olyan szabályozást, mint a 178/2008. sz. határozat 1. melléklete 3. cikkében, 21. cikke (3^1) bekezdésében, 41. cikke (2^1) bekezdésében és 59. cikke (6^1) pontjában foglalt szabályozás]?”

A Bíróság előtti eljárás

37 A Bíróság, miután a koronavírus-járványhoz kapcsolódó egészségügyi kockázatok miatt úgy döntött, hogy tárgyalás tartása nélkül hoz határozatot, több, írásban megválaszolandó kérdést intézett az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikkében említett érdekelt felekhez, amelyekre a Star Taxi App és a Bizottság válaszolt.

A kérdésekről

Az első kérdésről

38 Elöljáróban egyrészt meg kell állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság az első kérdésben a 98/34 irányelv 1. cikke első bekezdésének 2. pontjára hivatkozik. Ugyanakkor ezen irányelvet – még a 626/2017. sz. határozat elfogadása előtt – hatályon kívül helyezte és felváltotta a 2015/1535 irányelv, amelynek a 10. cikkének második bekezdése úgy rendelkezik, hogy a 98/34 irányelvre történő hivatkozásokat a 2015/1535 irányelvre való hivatkozásnak kell tekinteni. Ennélfogva a jelen kérdés keretében ez utóbbi irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjára kell hivatkozni.

39 Másrészt, az előterjesztő bíróság a kérdésében csupán annyit tüntet fel, hogy az alapügy tárgyát képező tevékenység egy olyan szolgáltatás formáját ölti, amely az ügyfeleknek és a taxisofőröknek egy elektronikus alkalmazás segítségével történő közvetlen összekapcsolásából áll, amely azonban nem felel meg a Bíróság által a 2017. december 20-i Asociación Profesional Elite Taxi ítélet (C-434/15, EU:C:2017:981) 39. pontjában meghatározott kritériumoknak.

40 Ugyanakkor, amint az a jelen ítélet 26–28. és 34. pontjában feltüntetésre kerül, e bíróság az előzetes döntéshozatalra utaló határozatában részletesebben is kifejti az érintett tevékenység megszervezésének módját. Az alapügyben ugyanis egy olyan közvetítői szolgáltatásról van szó, amely egy okostelefonos alkalmazás segítségével összekapcsolja a taxival közlekedni kívánó személyeket az engedéllyel rendelkező taxisofőrökkel. A bíróság ezenfelül azt is pontosítja, hogy ez utóbbiaknak havi díjat kell fizetniük ezen alkalmazás használatáért, de a szolgáltatást nyújtó fél nem továbbítja nekik közvetlenül a megrendeléseket, és nem határozza meg a fuvardíjat sem, amelynek megfizetését nem a közvetítő teljesíti. Mindezt tehát teljes egészében figyelembe kell venni az első kérdésre adandó válaszhoz.

41 Azt is fontos tisztázni, hogy az első kérdés lényegében arra vonatkozik, hogy a 2000/31 irányelv 2. cikkének a) pontját, amely a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozik, úgy kell-e értelmezni, hogy az e rendelkezések értelmében vett „információs társadalommal összefüggő szolgáltatást” képez egy olyan közvetítési szolgáltatás, amely abból áll, hogy egy okostelefonos alkalmazás segítségével díjazás ellenében összekapcsolja egymással a város egyik pontjáról a másikra eljutni szándékozó személyeket és az engedéllyel rendelkező taxisofőröket, aminek érdekében az említett szolgáltatást nyújtó fél e célból ezt megelőzően havi díj ellenében szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződést köt e sofőrökkel, de nem ő küldi át nekik a megrendeléseket, nem ő határozza meg a fuvardíjat, és nem is ő gondoskodik e díj említett személyektől való beszedéséről, hanem az utóbbiak azt közvetlenül a taxisofőrnek fizetik meg, és a szolgáltatást nyújtó fél nem végez minőség-ellenőrzést sem a járműveket, a sofőrjeiket, illetve ez utóbbiak magaviseletét illetően.

42 A 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében az „információs társadalom szolgáltatása” kiterjed „bármely, általában térítés ellenében, távolról, elektronikus úton és a szolgáltatást igénybe vevő egyéni kérelmére nyújtott szolgáltatásra”.

43 Márpedig, egyrészt rá kell mutatni arra, hogy az alapügy tárgyát képező közvetítői tevékenység az EUMSZ 56. és EUMSZ 57. cikk értelmében vett „szolgáltatás” fogalmába tartozik, amit a jelen eljárásban részt vevő egyik fél, illetve a többi érdekelt fél sem vitat.

44 Másrészt, először is úgy tűnik, hogy az ilyen közvetítői szolgáltatás eleget tesz a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt első feltételnek, nevezetesen annak, hogy azt díjazás ellenében nyújtják (lásd analógia útján: 2019. december 19-i Airbnb Ireland ítélet, C-390/18, EU:C:2019:1112, 46. pont).

45 E tekintetben közömbös, hogy az ilyen szolgáltatást ingyenesen nyújtják-e annak a személynek, aki a város egyik pontjáról a másikra szeretne eljutni, mivel az csupán az indokát képezi az e szolgáltatást nyújtó fél és az engedéllyel rendelkező taxisofőrök közötti azon szerződések megkötésének, amelyek egyik jellemzője, hogy ez utóbbiak havi díjat fizetnek. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a szolgáltatást nyújtó fél által gazdasági tevékenysége keretében nyújtott szolgáltatás díját nem szükségszerűen a szolgáltatást igénybe vevő személyek fizetik meg (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Mc Fadden ítélet, C-484/14, EU:C:2016:689, 41. pont; 2017. május 4-i Vanderborght ítélet, C-339/15, EU:C:2017:335, 36. pont).

46 Ezenfelül, mivel a város egyik pontjáról a másikra eljutni kívánó személy és az engedéllyel rendelkező taxisofőr összekapcsolására egyrészt a közvetítői szolgáltatást nyújtó fél, másrészt pedig e személy vagy sofőr egyidejű jelenléte nélkül, elektronikus platform közbeiktatásával kerül sor, úgy kell tekinteni, hogy az említett szolgáltatást a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdése b) pontjában foglalt első és harmadik feltétel értelmében véve távolról és elektronikus úton nyújtják (lásd analógia útján: 2019. december 19-i Airbnb Ireland ítélet, C-390/18, EU:C:2019:1112, 47. pont).

47 Végül az olyan szolgáltatást, mint amelyről az alapügyben szó van, az e rendelkezésben előírt negyedik feltétel értelmében véve a címzettek egyéni kérelmére nyújtják, mivel az a város egyik pontjáról a másikra eljutni óhajtó személy részéről a Star Taxi informatikai alkalmazáson keresztül leadott kérelemmel, illetve ezzel egyidejűleg a rendelkezésre állását feltüntetni kívánó, engedéllyel rendelkező taxisofőr részéről az ezen alkalmazáshoz való csatlakozással jár együtt.

48 Ennélfogva az ilyen szolgáltatás megfelel a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett négy együttes feltételnek, és ezért főszabály szerint a 2000/31 irányelv értelmében vett, „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” minősül.

49 Ugyanakkor, amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kiderül, jóllehet az e feltételek mindegyikének megfelelő közvetítői szolgáltatás főszabály szerint az ahhoz kapcsolódó későbbi szolgáltatástól elkülönült szolgáltatásnak minősül, és ezért „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” kell minősíteni, más a helyzet akkor, ha ez a közvetítői szolgáltatás nyilvánvalóan egy olyan átfogó szolgáltatás szerves része, amelynek a fő eleme egy másik jogi minősítés körébe tartozó szolgáltatás (2019. december 19-i Airbnb Ireland ítélet, C-390/18, EU:C:2019:1112, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 E tekintetben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy amikor a közvetítői szolgáltatást nyújtó fél városi közlekedési szolgáltatást kínál, amelyet többek között informatikai eszközökkel tesz hozzáférhetővé, és amely általános működését az ezen ajánlatot igénybe venni kívánó személyek javára szervezi meg, a nyújtott közvetítői szolgáltatást egy olyan átfogó szolgáltatás szerves részének kell tekinteni, amelynek fő eleme a közlekedési szolgáltatás, és így nem a 2000/31 irányelvnek a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozó 2. cikkének a) pontja értelmében vett „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” minősül, hanem a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdése d) pontja értelmében vett „közlekedés területén nyújtott szolgáltatásnak”, amelyre sem a 2006/123 irányelv, sem az EUMSZ 56. cikk nem alkalmazandó (2017. december 20-i Asociación Profesional Elite Taxi ítélet, C-434/15, EU:C:2017:981, 38–44. pont).

51 Márpedig, figyelemmel annak jellemzőire, az olyan közvetítői szolgáltatás, mint amelyről az alapügyben szó van, nem minősíthető „a közlekedés területén nyújtott szolgáltatásnak”, ellentétben azzal, amit Bukarest főváros önkormányzata állít.

52 Először is, az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a 2017. december 20-i Asociación Profesional Elite Taxi ítélet (C-434/15, EU:C:2017:981) alapjául szolgáló ügy tárgyát képező közvetítői szolgáltatással ellentétben – amely szolgáltatás a mindaddig a piacról hiányzó, nem hivatásos sofőrök által végzett városi közlekedési szolgáltatás nyújtását teremtette meg és tette hozzáférhetővé – az alapügy tárgyát képező szolgáltatás csupán arra korlátozódik, amint azt a főtanácsnok az indítványának 49. pontjában kiemelte, hogy lehetővé tegye a város egyik pontjáról a másikra eljutni kívánó személyeknek kizárólag engedéllyel rendelkező olyan taxisofőrökkel való összekapcsolását, akik e tevékenységet már korábban is végezték, és akiknek a számára e közvetítői szolgáltatás a többi mellett csupán egyik módját képezi annak, hogy ügyfélkört szerezzenek, és e szolgáltatást ráadásul nem kötelesek igénybe venni.

53 Másodszor, az ilyen közvetítői szolgáltatás nem tekinthető olyannak, mint amely az ezt követő városi közlekedési szolgáltatás általános működését szervezné meg, hiszen nem a szolgáltatást nyújtó fél választja ki a taxisofőröket, nem ő határozza meg vagy szedi be a fuvardíjat, és nem végez minőség-ellenőrzést sem a járműveket, a sofőrjeiket, illetve ez utóbbiak magaviseletét illetően.

54 Ebből következik, hogy egy olyan közvetítői szolgáltatás, mint a Star Taxi App által nyújtott szolgáltatás, nem tekinthető egy olyan átfogó szolgáltatás szerves részének, amelynek fő eleme közlekedési szolgáltatásnak minősül, és ennek következtében a 2000/31 irányelv 2. cikkének a) pontja értelmében vett „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” minősül.

55 A fentiekre tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2000/31 irányelv 2. cikkének a) pontját, amely a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozik, úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezések értelmében „információs társadalommal összefüggő szolgáltatást” képez egy olyan közvetítési szolgáltatás, amely abból áll, hogy egy okostelefonos alkalmazás segítségével díjazás ellenében összekapcsolja egymással a város egyik pontjáról a másikra eljutni szándékozó személyeket és az engedéllyel rendelkező taxisofőröket, aminek érdekében az említett szolgáltatást nyújtó fél e célból ezt megelőzően havi díj ellenében szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződést köt e sofőrökkel, de nem ő küldi át nekik a megrendeléseket, nem ő határozza meg a fuvardíjat, és nem is ő gondoskodik e díj említett személyektől való beszedéséről, hanem az utóbbiak azt közvetlenül a taxisofőrnek fizetik meg, és a szolgáltatást nyújtó fél nem végez minőség-ellenőrzést sem a járműveket, a sofőrjeiket, illetve ez utóbbiak magaviseletét illetően.

A negyedik kérdésről

56 Negyedik kérdésével az előterjesztő bíróság arra szeretne választ kapni, hogy a 2015/1535 irányelv 5. cikkének (1) bekezdésével ellentétes-e az, ha a Bizottság előzetes értesítésének mellőzésével fogadnak el egy olyan szabályozást, mint az alapügy tárgyát képező szabályozás, amely jelen esetben az 178/2008. sz. határozat 1. mellékletének 3. cikkében, 21. cikkének (1) és (3^1) bekezdésében, 41. cikkének (2^1) bekezdésében és 59. cikkének (6^1) pontjában szerepel.

57 Hangsúlyozni kell, hogy a 2015/1535 irányelv 5. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy főszabály szerint a tagállamok kötelesek haladéktalanul közölni a Bizottsággal minden, az ezen irányelv 1. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében vett „műszakiszabály”-tervezetet, és az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ha valamely tagállam nem tesz eleget az ilyen tervezet előzetes közlésére vonatkozó kötelezettségének, az azzal a következménnyel jár, hogy az érintett „műszaki szabály” nem lesz érvényesíthető magánszemélyekkel szemben (lásd ebben az értelemben: 1996. április 30-i CIA Security International ítélet, C-194/94, EU:C:1996:172, 49. és 50. pont), sem büntetőeljárásban (lásd többek között: 2016. február 4-i Ince ítélet, C-336/14, EU:C:2016:72, 84. pont), sem magánszemélyek közötti jogvitákban (lásd többek között: 2016. október 27-i James Elliott Construction ítélet, C-613/14, EU:C:2016:821, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

58 Így ezen előzetes közlésre vonatkozó esetleges kötelezettség csak akkor alkalmazandó, ha a szóban forgó tervezet tárgya az említett irányelv 1. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében vett műszaki szabály.

59 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a negyedik kérdéssel az előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének f) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az ezen utóbbi rendelkezés értelmében vett „műszaki szabálynak” minősül a helyi hatóság olyan szabályozása, amely a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” minősülő azon közvetítési szolgáltatást, amelynek célja, hogy egy okostelefonos alkalmazás segítségével összekapcsolja a város egyik pontjáról a másikra eljutni szándékozó személyeket az engedéllyel rendelkező taxisofőrökkel, olyan előzetes engedély beszerzéséhez köti, amely a többi diszpécserszolgáltatást nyújtó félre már korábban is vonatkozott, és igenlő válasz esetén, a 2015/1535 irányelv 5. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy e szabályozásnak a Bizottsággal való előzetes közlésének hiánya azzal a következménnyel jár, hogy az elfogadott szabályozás nem lesz érvényesíthető.

60 A 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdése f) pontjának első bekezdéséből az derül ki, hogy „műszaki szabálynak” minősülnek a „műszaki leírások és más követelmények vagy szolgáltatásokra vonatkozó szabályok, ideértve a vonatkozó közigazgatási rendelkezéseket is, amelyek betartása az értékesítés, a szolgáltatásnyújtás, valamely szolgáltató létrehozása vagy a valamely tagállamban vagy annak nagyobb részén történő használat esetén de jure vagy de facto kötelező, valamint a tagállamok törvényi,

rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései, kivéve a 7. cikkben foglaltakat, amelyek megtiltják valamely termék gyártását, behozatalát, értékesítését vagy használatát, vagy valamely szolgáltatás nyújtását vagy használatát, illetve valamely szolgáltató létrehozását”.

61 Ebből következik, hogy ahhoz, hogy valamely, információs társadalommal összefüggő szolgáltatást érintő nemzeti szabályozást „műszaki szabálynak” lehessen minősíteni, nem csupán a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének e) pontjában meghatározott „szolgáltatásokra vonatkozó szabálynak” kell minősülnie, hanem *de jure* vagy *de facto* kötelezőnek is kell lennie többek között az érintett szolgáltatás nyújtása, illetve annak valamely tagállamban vagy annak jelentős részén való alkalmazása tekintetében.

62 Ezen irányelv 1. cikke (1) bekezdése e) pontjának első bekezdése szerint a „szolgáltatásokra vonatkozó szabály” „a[z információs társadalommal összefüggő] szolgáltatási tevékenységek megkezdésére és végzésére vonatkozó általános jellegű követelmény, különösen a szolgáltatóra, a szolgáltatásokra és a szolgáltatást igénybe vevőre vonatkozó rendelkezések, ide nem értve az olyan szabályokat, amelyek nem kifejezetten az [információs társadalommal összefüggő] szolgáltatásokra vonatkoznak”.

63 E rendelkezés második bekezdése pontosítja, hogy e fogalommeghatározás alkalmazásában „valamely szabályt kifejezetten az információs társadalom szolgáltatásaira irányulónak kell tekinteni, ha figyelembe véve az indokolását és a rendelkező részét, annak összes vagy néhány egyedi intézkedésének kifejezett célja és tárgya az ilyen szolgáltatások kifejezett és célzott módon történő szabályozása”. Hozzáteszi azt is, hogy „valamely szabályt nem lehet kifejezetten az információs társadalom szolgáltatásaira irányulónak tekinteni, ha az az ilyen szolgáltatásokat csak hallgatólagos vagy esetleges módon érinti”.

64 Jelen esetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapügy tárgyát képező román szabályozás – legyen szó akár a 38/2003. sz. törvényről, akár az 178/2008. sz. határozatról – egyáltalán nem tesz említést az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokról. Ráadásul az 178/2008. sz. határozat 1. mellékletének 3. cikke, 21. cikkének (1) és (3^1) bekezdése, valamint 41. cikkének (2^1) bekezdése különbségtétel nélkül vonatkozik a diszpécser-szolgáltatások minden típusára, függetlenül attól, hogy azokat telefonon vagy bármely más módon, például valamely informatikai alkalmazás útján nyújtják.

65 Ezenfelül, amint arra a főtanácsnok az indítványának 108. pontjában rámutatott, a 38/2003. sz. törvény az okostelefonos alkalmazás segítségével működő diszpécser-szolgáltatást nyújtó szolgáltatóktól – éppúgy, mint bármely más diszpécser-szolgáltatást nyújtó szolgáltatótól – megköveteli, hogy olyan berendezésekkel, jelen esetben rádió-adóvevőkkel rendelkezzenek, amelyeknek e szolgáltatás nyújtásának műszaki feltételeire tekintettel nincs semmi értelme.

66 Ily módon, mivel az olyan szabályozás, mint az alapügy tárgyát képező szabályozás, nem kifejezetten az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozik, e szolgáltatásokat csak hallgatólagosan vagy esetlegesen érinti. Az ilyen szabály tehát nem minősíthető a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében vett „szolgáltatásokra vonatkozó szabálynak”, és ennek következtében az ezen irányelv 1. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében vett „műszaki szabályoknak”.

67 Ebből következik, hogy a „műszaki szabályok” tervezeteinek a Bizottsággal való előzetes közlésére vonatkozó, a 2015/1535 irányelv 5. cikkének (1) bekezdésében előírt kötelezettség nem alkalmazandó az ilyen szabályozásra, következésképpen az ilyen jellegű tervezet közlésének elmaradása e rendelkezés alapján nem járhat következményekkel a tervezett szabályozásnak az alapügyben szóban forgóhoz hasonló jogvitában való érvényesíthetőségét illetően.

68 A fentiekre tekintettel a negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének f) pontját úgy kell értelmezni, hogy nem minősül az ezen utóbbi rendelkezés értelmében vett „műszaki szabálynak” a helyi hatóság olyan szabályozása, amely a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” minősülő azon közvetítési szolgáltatást, amelynek célja, hogy egy okostelefonos alkalmazás segítségével összekapcsolja a város egyik pontjáról a másikra eljutni szándékozó személyeket az engedéllyel rendelkező taxisofőrökkel, olyan előzetes engedély beszerzéséhez köti, amely a többi diszpécserszolgáltatást nyújtó félre már korábban is vonatkozott.

A második és a harmadik kérdés

69 Második és harmadik kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2000/31 irányelv 3. cikkének (2) és (4) bekezdését, valamint 4. cikkét, a 2006/123 irányelv 9., 10. és 16. cikkét, valamint az EUMSZ 56. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a tagállami szabályozás, amely a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” minősülő azon közvetítési szolgáltatás nyújtását, amelynek célja, hogy egy okostelefonos alkalmazás segítségével összekapcsolja a város egyik pontjáról a másikra eljutni szándékozó személyeket az engedéllyel rendelkező taxisofőrökkel, olyan előzetes engedély beszerzéséhez köti, amely a többi diszpécserszolgáltatást nyújtó félre már korábban is vonatkozott, és amely többek között ahhoz a feltételhez van kötve, hogy a fuvarokat egy rádió adó-vevő segítségével továbbítsa a sofőrökhöz.

70 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy az alapeljárás tárgyát képező jogvita a román jog hatálya alá tartozó, Románia területén letelepedett Star Taxi App, valamint két román állami hatóság, nevezetesen Bukarest főváros és Bukarest főváros közgyűlése között folyik, és ennélfogva e jogvitát olyan elemek jellemzik, amelyek mindegyike a román állam belső jogára korlátozódik.

71 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUM-Szerződésnek a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó rendelkezései nem alkalmazandók azokra a helyzetekre, amelyeknek minden eleme egyetlen tagállamra korlátozódik (2016. november 15-i Ullens de Schooten ítélet, C-268/15, EU:C:2016:874, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

72 A 2000/31 irányelv 3. cikke (2) bekezdésének szövegéből az is kitűnik, hogy e rendelkezés kizárólag az információs társadalommal összefüggő, más tagállamból származó szolgáltatásokra alkalmazandó, mivel e cikk (4) bekezdése bizonyos feltételek mellett előírja a tagállamok azon lehetőségét, hogy az e rendelkezéstől eltérő intézkedéseket hozzanak.

73 Ugyanez vonatkozik a 2006/123 irányelv 16. cikkére, amely ezen irányelvnek a szolgáltatások szabad mozgására vonatkozó IV. fejezetében szerepel, és amelynek rendelkezései kizárólag a szolgáltató letelepedési helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban nyújtott szolgáltatásokra alkalmazandók, ellentétben az említett irányelvnek a szolgáltatók letelepedési szabadságára vonatkozó III. fejezetének rendelkezéseivel, vagyis az irányelv 9–15. cikkével, amelyek viszont csak az olyan helyzetekre vonatkoznak, amelyeknek valamennyi releváns eleme kizárólag egyetlen tagállamra korlátozódik (2020. szeptember 22-i Cali Apartments ítélet, C-724/18 és C-727/18, EU:C:2020:743, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

74 Következésképpen az EUMSZ 56. cikk, a 2000/31 irányelv 3. cikkének (2) és (4) bekezdése, valamint a 2006/123 irányelv 16. cikke nem alkalmazható az olyan jogvitára, mint az alapeljárás tárgyát képező jogvita.

75 Ami a kérdést előterjesztő bíróság által említett többi rendelkezést illeti, nevezetesen a 2000/31 irányelv 4. cikkét, amelynek sem a szövegéből, sem az összefüggéseiből nem következik, hogy azt kizárólag a valamely más tagállamban letelepedett, információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó

szolgáltatókra kellene alkalmazni (lásd analógia útján: 2018. január 30-i X és Visser ítélet, C-360/15 és C-31/16, EU:C:2018:44, 99. és 100. pont), valamint ami a 2006/123 irányelv 9. és 10. cikkét illeti, amelyeket illetően a jelen ítélet 73. pontjában kiemelésre került, hogy azokat a tisztán belső jellegű helyzetekre is alkalmazni kell, hangsúlyozni kell, hogy azok, bár eltérő módokon, de az engedélyezési rendszerek tilalmának elvét állítják fel. E körülmények között meg kell határozni, hogy e rendelkezések közül melyik alkalmazható az olyan szabályozásra, mint az alapügyben tárgyát képező szabályozás.

76 Amint az a jelen ítélet 43. és 48. pontjából kitűnik, az alapügy tárgyát képező közvetítői szolgáltatás nem csupán az EUMSZ 57. cikk, és ebből következően a 2006/123 irányelv 4. cikke 1. pontjának értelmében vett „szolgáltatásnak” minősül, hanem a 2000/31 irányelv 2. cikkének a) pontja értelmében vett „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” is, amely rendelkezés a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozik.

77 Az ilyen szolgáltatást keretbe foglaló tagállami szabályozás következésképpen éppúgy tartozhat a 2000/31 irányelv hatálya alá, mint a 2006/123 irányelv hatálya alá, hiszen a jelen ítélet 49–54. pontjából az következik, hogy e szolgáltatás nem minősül „közlekedés területén nyújtott szolgáltatásnak”, amely az irányelv (21) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 2. cikke (2) bekezdésének d) pontja értelmében kifejezetten kizárt ezen irányelv hatálya alól.

78 Ugyanakkor a 2006/123 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében ezen irányelv nem alkalmazható, ha rendelkezései egy másik uniós jogi aktus olyan rendelkezésével ellentétesek, amelyek egy adott szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságnak vagy gyakorlásának meghatározott vonatkozásait szabályozzák meghatározott területeken vagy szakmákban (2019. december 19-i Airbnb Ireland ítélet, C-390/18, EU:C:2019:1112, 41. pont).

79 Meg kell tehát vizsgálni, hogy az a szabályozás, amely egy olyan közvetítési szolgáltatás nyújtását, amelynek célja, hogy egy okostelefonos alkalmazás segítségével, díjazás ellenében összekapcsolja a város egyik pontjáról a másikra eljutni kívánó személyeket az engedélyezett taxisofőrökkel, és amely a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett olyan „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” minősül, amelyre a 2000/31 irányelv 2. cikkének a) pontja is hivatkozik, olyan előzetes engedély beszerzéséhez köti, amely a többi diszpécser-szolgáltatást nyújtó félre már korábban is vonatkozott, és amely többek között ahhoz a feltételhez van kötve, hogy a fuvarokat a sofőröknek rádió-adóvevő segítségével továbbítják, a 2000/31 irányelv 4. cikkének hatálya alá tartozik-e, és igenlő válasz esetén, e rendelkezés nem ellentétes-e a 2006/123 irányelv 9. és 10. cikkével.

80 A 2000/31 irányelv 4. cikkének alkalmazhatóságát illetően e cikk (1) és (2) bekezdésének együttes olvasatából az következik, hogy bár a tagállamok az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó fél tevékenységének megkezdését és annak gyakorlását nem köthetik előzetes engedélyezési rendszerhez vagy más, azzal azonos hatású követelményhez, az e rendelkezésben foglalt tilalom csak a tagállamok azon szabályozásaira vonatkozik, amelyek kifejezetten és kizárólag az „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokra” vonatkoznak.

81 Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy bár kétségtelen, hogy a 626/2017. sz. határozat még ha nem is kizárólagosan, de alapvetően azokra a közvetítői szolgáltatásokra vonatkozik, amelyek célja egy okostelefonos alkalmazás segítségével, díjazás ellenében összekapcsolni a város egyik pontjáról a másikra eljutni kívánó személyeket az engedélyezett taxisofőrökkel, mindössze arra korlátozódik, hogy – a 178/2008. sz. határozat 1. mellékletének 3. cikkében meghatározott „diszpécser-szolgáltatás” fogalma alkalmazási körének az ilyen típusú szolgáltatásokra való kiterjesztésével – az információs társadalom e szolgáltatására is kiterjessze a diszpécser-központi szolgáltatásokra vonatkozóan már korábban is fennálló előzetes engedélyezési kötelezettséget, amely szolgáltatások nem minősülnek „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásoknak”.

82 Ennélfogva, amint arra a főtanácsnok indítványának 69. pontjában rámutatott, az ilyen szabályozás, amelyről a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy azzal a hatással jár, hogy a Star Taxi Appot arra kényszeríti, hogy a tevékenységének gyakorlásához előzetes engedélyt szerezzen be az illetékes hatóságtól, nem egyenértékű azzal, mintha egy olyan új előzetes engedélyezési rendszert hoznának létre, amely kifejezetten és kizárólag valamely, információs társadalommal összefüggő szolgáltatásra vonatkozik.

83 Ebből következik, hogy a 2000/31 irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében foglalt előzetes engedélyezési rendszer vagy azzal azonos hatású követelmény általános tilalma nem vonatkozik az olyan szabályozásokra, mint az alapügy tárgyát képező szabályozás.

84 Következésképpen nem állhat fenn összeütközés e rendelkezés és a 2006/123 irányelv 9. és 10. cikke között, amelyeket ennélfogva alkalmazni kell az ilyen szabályozásra.

85 Meg kell tehát határozni, hogy e cikkeket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az ilyen szabályozás.

86 Másrészt a 2006/123 irányelv III. fejezetének 1. szakaszából az következik, hogy valamely engedélyezési rendszernek az ezen irányelvben előírt követelményekkel való összeegyeztethetősége többek között azt feltételezi, hogy az ilyen rendszer, amely jellegénél fogva korlátozza az érintett szolgáltatás nyújtásának szabadságát, eleget tegyen az ezen irányelv 9. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételeknek, azaz ne alkalmazzon hátrányos megkülönböztetést, és azt a közérdeken alapuló kényszerítő indok támassza alá és arányos legyen, továbbá hogy az e rendszer által előírt engedélyek megadására vonatkozó feltételek megfeleljenek az említett irányelv 10. cikke (2) bekezdésének, vagyis legyenek hátrányos megkülönböztetéstől mentesek, azokat a közérdeken alapuló kényszerítő indok támassza alá, legyenek arányosak a közérdekhez kapcsolódó céllal, legyenek világosak és egyértelműek, objektívek, előzetesen hozzák nyilvánosságra azokat, továbbá legyenek átláthatók és hozzáférhetők (2020. szeptember 22-i Cali Apartments ítéet, C-724/18 és C-727/18, EU:C:2020:743, 57. pont).

87 Ebből következik, hogy annak megítélése, hogy valamely tagállam ilyen engedélyezési rendszert létrehozó szabályozása összeegyeztethető-e az előző pontban említett két cikkel, amelyek olyan egyértelmű, pontos és feltétlen kötelezettségeket fogalmaznak meg, amelyek közvetlen hatállyal ruházzák fel azokat, azt feltételezi, hogy először is magának az e rendszer létrehozása elvének indokoltságát, majd az abban előírt engedélyezési kritériumokat kell külön-külön és egymást követően értékelni (2020. szeptember 22-i Cali Apartments ítélet, C-724/18 és C-727/18, EU:C:2020:743, 58. pont).

88 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat csak kevés olyan információval szolgál a Bíróság számára, amely lehetővé tenné ez utóbbi számára, hogy hasznos választ tudjon adni a kérdést előterjesztő bíróságnak.

89 Ez utóbbi bíróság feladata lesz tehát annak értékelése, a releváns elemek egészére tekintettel, hogy az alapügy tárgyát képező szabályozás által bevezetett előzetes engedélyezési rendszer valóban megfelel-e a jelen ítélet 86. és 87. pontjában említett két követelménysorozatnak (lásd analógia útján: 2020. szeptember 22-i Cali Apartments ítélet, C-724/18 és C-727/18, EU:C:2020:743, 78. pont).

90 Ami azonban az illetékes hatóságok mérlegelési jogkörének gyakorlását meghatározó kritériumok indokolt jellegének értékelését illeti, meg kell állapítani – amint azt a főtanácsnok indítványának 99. és 100. pontjában tette –, hogy az a tény, hogy egy szolgáltatás nyújtásához szükséges engedély megadását az érintett szolgáltatáshoz nem illeszkedő műszaki követelmények teljesítésétől teszik függővé, ami az e szolgáltatást nyújtó felek számára indokolatlan terheket és költségeket keletkeztet, nem felelhet meg a 2006/123 irányelv 10. cikke (2) bekezdésének.

91 Ez az eset állhat fenn többek között olyankor is – aminek vizsgálata azonban a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, amikor egy olyan közvetítői szolgáltatást nyújtó félre, amelynek célja díjazás ellenében egy okostelefonos alkalmazás segítségével összekapcsolni a város egyik pontjáról a másikra eljutni óhajtó személyeket az engedélyezett taxisofőrökkel, olyan kötelezettséget rónak, hogy a fuvarokat e sofőröknek rádió-adóvevő segítségével kell továbbítani.

92 Az ilyen kötelezettség ugyanis, amely mind a közvetítői szolgáltatást nyújtó felet, mind a taxisofőröket arra kötelezi, hogy ilyen átviteli eszközzel rendelkezzenek, és amely ezenfelül arra kötelezi a közvetítői szolgáltatást nyújtó felet, hogy a fuvaroknak a sofőrökhöz való továbbításával megbízott szakszemélyzettel is rendelkezzen, nem csak értelmetlen, de ráadásul semmi köze sincs egy olyan szolgáltatás jellemzőihez, amely teljes egészében azoknak az okostelefonoknak a műszaki adottságaihoz kötődik, amelyek közvetlen emberi beavatkozás nélkül is lehetővé teszik a taxisofőrök és potenciális ügyfeleik lokalizálását és egymással való automatikus összekapcsolását.

93 A fentiekre tekintettel a második és a harmadik kérdésre a következő választ kell adni:

– az EUMSZ 56. cikket, a 2000/31 irányelv 3. cikkének (2) és (4) bekezdését, valamint a 2006/123 irányelv 16. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azok nem alkalmazandók az olyan jogvitákra, amelyeknek összes releváns eleme egyetlen tagállamon belülre korlátozódik;

– a 2000/31 irányelv 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható az olyan tagállami szabályozásra, amely a 2000/31 irányelvnek a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozó 2. cikkének a) pontja értelmében vett „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” minősülő azon közvetítői szolgáltatás nyújtását, amelynek célja, hogy egy okostelefonos alkalmazás segítségével összekapcsolja a város egyik pontjáról a másikra eljutni szándékozó személyeket az engedéllyel rendelkező taxisofőrökkel, olyan előzetes engedély beszerzéséhez köti, amely a többi diszpécserszolgáltatást nyújtó félre már korábban is vonatkozott.

– a 2006/123 irányelv 9. és 10. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely az olyan közvetítési szolgáltatás nyújtását, amelynek célja egy okostelefonos alkalmazás segítségével díjazás ellenében a város egyik pontjáról a másikra eljutni óhajtó személyeknek az engedélyezett taxisofőrökkel való összekapcsolása, a tevékenységük gyakorlásához szükséges előzetes engedély beszerzéséhez köti, amennyiben ezen engedély beszerzésének feltételei nem felelnek meg az e cikkekben előírt követelményeknek, mivel többek között az érintett szolgáltatáshoz nem illeszkedő műszaki követelményeket írnak elő, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

A költségekről

94 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Elektronikus kereskedelemről szóló irányelv) 2. cikkének a) pontját, amely a műszaki szabályokkal és az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokra vonatkozó szabályokkal kapcsolatos információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 2015. szeptember 9-i (EU) 2015/1535 európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozik, úgy kell értelmezni, hogy e

rendelkezések értelmében „információs társadalommal összefüggő szolgáltatást” képez egy olyan közvetítési szolgáltatás, amely abból áll, hogy egy okostelefonos alkalmazás segítségével díjazás ellenében összekapcsolja egymással a város egyik pontjáról a másikra eljutni szándékozó személyeket és az engedéllyel rendelkező taxisofőröket, aminek érdekében az említett szolgáltatást nyújtó fél e célból ezt megelőzően havi díj ellenében szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződést köt e sofőrökkel, de nem ő küldi át nekik a megrendeléseket, nem ő határozza meg a fuvardíjat, és nem is ő gondoskodik e díj említett személyektől való beszedéséről, hanem az utóbbiak azt közvetlenül a taxisofőrnek fizetik meg, és a szolgáltatást nyújtó fél nem végez minőség-ellenőrzést sem a járműveket, a sofőrjeiket, illetve ez utóbbiak magaviseletét illetően.

2) **A 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének f) pontját úgy kell értelmezni, hogy nem minősül az ezen utóbbi rendelkezés értelmében vett „műszaki szabálynak” a helyi hatóság olyan szabályozása, amely a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” minősülő azon közvetítési szolgáltatást, amelynek célja, hogy egy okostelefonos alkalmazás segítségével összekapcsolja a város egyik pontjáról a másikra eljutni szándékozó személyeket az engedéllyel rendelkező taxisofőrökkel, olyan előzetes engedély beszerzéséhez köti, amely a többi diszpécserszolgáltatást nyújtó félre már korábban is vonatkozott.**

3) **Az EUMSZ 56. cikket, a 2000/31 irányelv 3. cikkének (2) és (4) bekezdését, valamint a belső piaci szolgáltatásokról szóló 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 16. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azok nem alkalmazandók az olyan jogvitákra, amelyeknek összes releváns eleme egyetlen tagállamon belülre korlátozódik.**

   A 2000/31 irányelv 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható az olyan tagállami szabályozásra, amely a 2000/31 irányelvnek a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjára utaló 2. cikkének a) pontja értelmében vett „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” minősülő azon közvetítői szolgáltatás nyújtását, amelynek célja, hogy egy okostelefonos alkalmazás segítségével díjazás ellenében összekapcsolja a város egyik pontjáról a másikra eljutni szándékozó személyeket az engedéllyel rendelkező taxisofőrökkel, olyan előzetes engedély beszerzéséhez köti, amely a többi diszpécserszolgáltatást nyújtó félre már korábban is vonatkozott.

   A 2006/123 irányelv 9. és 10. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely az olyan közvetítési szolgáltatás nyújtását, amelynek célja egy okostelefonos alkalmazás segítségével díjazás ellenében a város egyik pontjáról a másikra eljutni óhajtó személyeknek az engedélyezett taxisofőrökkel való összekapcsolása, a tevékenységük gyakorlásához szükséges előzetes engedély beszerzéséhez köti, amennyiben ezen engedély megszerzésének feltételei nem felelnek meg az e cikkekben előírt követelményeknek, mivel többek között az érintett szolgáltatáshoz nem illeszkedő műszaki követelményeket írnak elő, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

Aláírások